

Silverkragen blev en bägare

I mitten av 1800-talet blomstrade den laestadianska väckelsen inte bara i Sverige utan även i Norge och Finland. Människor samlades i hem, bönehus och till stora möten. Självvård med bekännelse och absolution var kännetecknande för denna tro.

Laestadianismen förespråkade en blygsam livsstil utan skryt. Att inreda sig själv med silver kändes fel. Därför började silver användas på ett nytt sätt. Silverkragen blev mindre vanlig, plåtrådsbroderi och bälten förenklades. I vissa familjer, särskilt i det lulesamiska området, slutade man använda silversmycken. Många tog sina silverlänkar och armband och lät smälta ner dem. Vad blev det av dem? Kanske blev de silverbägare, som under denna tid blir allt vanligare.

Silverkragen är tillbaka på modet

De senaste decennierna har silverkragen börjat användas igen vid lulesamiska bröllop. Phebe Fjällströms bok "Lapskt silver" har en stor del i detta. Hennes bok lyfter åter fram silver och visar att användningen av silver har en lång tradition.